

na 8 v Šmarju, če se 17.20 iz Maribora odpelješ. — V nedeljo, dne 14. julija smo začeli slovesno dvestoletnico posvetitve naše romarske cerkve sv. Roka s procesijo, slavnostnim nagovorom in slovesno sv. mašo. Popoldne so vprizorili naši učenci mično igrice »Sirota Jerica« ter precej dinarjev dobili za nakup zvezkov in drugih šolskih potrebščin. — Tudi naši fantje se pripravljajo na veliko orlovsko proslavo. Pa še ne izdam vsega. — Svoj tovariševski sestanek obhajajo te dni soposvečenci našega gospoda dekana v naši krasno prenovljeni cerkvi. Bog jih ohrani še mnogo let!

Močle v Šmarju pri Jelšah. Dne 14. julija nas je za vedno zapustil blagi sosed gospod Martin Šraml, po domače Benci. Dober teden pred smrtjo ga je zadel mrtvoud. V kratkih, toda hudih bolečinah ter spreviden s sv. zakramenti je v starosti 65 let omenjenega dne v Gospodu preminul. Zapušča ženo in enega nepreskrbljenega otroka. Kako je bil priljubljen, je kazala velika množica, ki se je udeležila njegovega pogreba. Naj mu bo Bog obilen plačnik in rajni naj v miru počiva! Na njegovi sedmini so pogrebci zbrali na predlog g. Petra Gobec 85 Din za popravilo šmarske podružnice sv. Lovrenca, za kar se njim izreka najpristranejša zahvala. Že več let nujna potreba cerkve je klicala, da smo jo letos deloma popravili. Tako bomo obhajali letos šentlovenrensko nedeljo 11. avgusta.

Kostrivnica pri Rog. Slatini. Slovesnost desetletnice kmetijske podružnice se je vršila 21. julija. Ustanovniku podružnice g. F. Kupniku je bila izročena častna diploma. G. Kupnik je bil lansko leto na kmetijski razstavi odlikovan z zlato kolajno, kar je v čast Kostrivnice. Hvaležni smo tudi g. Kafolu, da je prihitel na proslavo 10 letnice in nam mnogo koristnega v prosep kmetijstva povedal in razložil. — V nekaj mesecih so tri osebe umrle. Prva je padla z mosta v potok, druga v gnojnico, tretja v mlako. Vse tri žrteve je zahtevala bolezen padavica. Nagle in nepredvidene smrti, reši nas, o Gospodi!

Zibika. Misijonar, p. Odilo Hajšek, ki je misijonaril nad dve leti med Slovenci v Ameriki se vrne prve dni avgusta v svoj rojstni kraj v Zibiko. — 14. in 15. avgusta bo vodil romarske pobožnosti pri Materi božji na Tinski gori. O tem se obveščajo ljubitelji te božje poti, ki bodo v letošnjem svetem letu prihiteli na Tinsko goro.

Olimje. Pretečeno nedeljo smo dobili in v zvonik potegnili dva nova zvonova z glasovi Fis, D-, ki sta zares krasno delo trdke »Zvonoglas« v Mariboru. Zvonova se prelepo ujema s prejšnjim starim »A« in imata tako mogočen in obenem tako milodoneč glas, da sta nas popolnoma očarala ter marsikaterega kupljana, ki jih je prvokrat slišal, do solz ganila. Olimčanom bodeta gotovo vedno v ponos in veselje, zvonolivarni pa v čast! Zato priporočamo trdke »Zvonoglas« prav toplo vsem tistim, ki si bodo še v prihodnje nabavili zvonove, radi njenih dovršenih proizvodov in njené kulantnosti. — Cerkevno predstojništvo.

Svetina pri Celju. Ožbaldska nedelja se bo tukaj obhajala dne 4. avgusta. Na predvečer ob 6. uri večernice, in bodo spovedniki romarjem na razpolago. V nedeljo sta dve opravili: ob 6. prvo, glavno opravilo z običajno procesijo ob 10. uri. Svetina je romarjem in prijateljem narave zelo priljubljena točka.

Sv. Rupert nad Laškimi. Silna suša je pritičala kakih 14 dni povsod, okopavine so začele medleti in rumeneti, krompir se je po plitvih legah sušil, željno smo pričakovali blagodejnega dežja. Na dan sv. Ane se je nebo začelo temniti, poneči ob 10. uri je prihrula od zahoda silna nevihta; najprej je padlo malo dežja, nato pa se je vsula debela toča in v par trenutkih pokrila tla z belo odejo; dasiravno je klestila 4 do 5 minut, je vendar napravila povsod ogromno škodo, zlasti še tudi na pšenici, katera se večinoma ni požeta. Z obupom gleda nesrečni poljedelec na delo svojih rok,

ki je v par minutah uničeno. Dežja ni padlo skoro nič.

Studenec pri Krškem. Vsem častilcem studenske Matere božje se naznanja, da se vrši v nedeljo 4. avgusta ob 10. uri v tukajšnji romarski cerkvi sv. maša, katero bo daroval g. župnik Ivan Štrubelj v navzočnosti g. dekana Alojzija Kurent iz Leskovca ter več gospodov. Vabijo se tuji kakor domačini, da se prosilave srebrnega jubileja v čim večjem številu udeležijo in počastijo studensko Mater božjo. G. jubilantu pa želimo, da bi še mnoga leta med nami pašel svojo čredo tako vestno ko doseďaj. Bog živi jubilanta še na mnoga leta! Domačini.

Januš Golec:

Kedaj postane starejša ženska pametna?

S Kolenčevo mamo sva se srečala te dni. Veste, kaj mi je rekla? Zabičala mi je resno: »Starejša ženska je tedaj polni pameti, ako stopa po nizkih petah, nosi dolge lase ter se skrbno varuje ženskega prijateljstva in lizunstva.« Vsaka beseda tega izreka je vredna zlata, vendar nisem mogel uganiti, zakaj se je povzpela gospa do spoznanja polne pameti. Majka je bila dobre volje, me pocukala v svojo krčmo in mi zaupala tiskanega omenka vreden doživljaj.

»Saj veste,« je začela, »kako je bilo s tistim mojim prismojenim »bubi«, ki bi me bil spravil skoraj pod grudo. V neznosnih opeklinah sem se zaobljubila sv. Roku. Ko so mi zacelile rane po hrbtu, se je takoj oglasila vest z opominom: Obljuba dela dolg! Pisala sem duhovnim gospodom v Šmarje ter prosila med tednom za službo božjo pri Sv. Roku. Prejela sem zadovoljiv odgovor in hajdi na romanje. Seve, na pot se nisem podala prazna. Popotnica je bila obilna, ker boljši meščan ne more biti umazan, ako pride na deželo. Zvečer pred odhodom sem izročila skrb za gostilno ter kuhinjo natakariči Leniki. Stalna miza je tudi znala, kam me kliče dolžnost. Nekateri gospodje so se smehljali pritajeno, drugi so prosili za spominke in za del cele pobožnosti.

Iz Maribora sem se odpeljala sama. Pri Sv. Roku je bilo ob določeni uri vse v redu. Spoved, sv. obhajilo, pozvajana sv. maša in po vsem tem smo sedli skupno za mizo pri Muhovcu: g. kaplan, mežnar in še nekaj dobrih Rokovčanov, ki so bili v cerkvi. Popotnice je bilo dovolj in kdo bi prevažal za romanje določeno še nazaj domov. Jedli smo ter pili, Muhovec je zbiral šmarske šale ter se branil mesa, češ, da bo počakal na najboljše, ki se skriva na dnu cekra. Muhovčeva opazka mi je vzbudila radovednost. Šla sem pogledat, kaj zlomka bi še naj bilo dobrega za nazađenje. Res, prav na dnu cekra je bilo nekaj v papir zamotanega, čegar vsebina mi je padla iz spomina. Razmotala sem pred družbo zavoj. Prvi je nakremžil obraz lačni Muhovec, drugi v — smeh! Iz razvitega papirja so mi padli: moji nekdanji najboljše čevlji z visokimi petami, škarje za frkanje las in — moja kita! Zraven kartica z besedami: Mal položi dar, sv. Roku na oltar!

Trenutno sta me stresli jeza in ža-

lost. Že sem škrtnila z zobmi, da prepustim vajeti togoti, ko me je nekaj vprašalo: Mama, kje si bila danes? Spomnila sem se na dobro opravljeno pobožnost, pobrala čevlje, škarje ter kito in se izpovedala Rokovčanom, kako in zakaj smo bili danes v cerkvi in smo pri Muhovcu. Nobeden se ni smejal mojim besedam, še Muhovec ne! Sem dala tudi za vino, pustila tam nove čevlje ter škarje, le kito sem vzela seboj kot spomin na pred kratkim izgubljeno pamet.

Na povratku domov me je mrcvarilo vprašanje: Kdo mi je podtaknil na dno cekra ropotiljo, ki me je spravila pred tuji v mučno nepriliko? Odgovor se je glasil glasno ter jasno: Potegavščino imajo na vesti gospodje od stalne mize. Sedaj še nekaj — Kolenčka: Ko boš stala pred goste, se ti bo vse mužalo, češ: stara avša je vlekla sv. Roku in lase! Rokovčani so uvideli resnost položaja; Mariborčanom nekaj let in leta.

Druga zagonetka je bila: Kaj sedaj? Ali se predati zasmehovanju, ali ubrati kako drugo pametnejšo pot? Odločila sem se na povratku za poslednje. Sam glas božji mi je šepetal: Mama, otroke si preskrbela dobro, čemu se še pehaš noč in dan. Prihrankov imaš dovolj do smrti. Sedaj bi te naj grizlo posmihanje navihancev. Uživaj mir in prepusti skrb za krčmo ter goste drugim.

Iso sem prestopila prag svoje gostilne, v sobo in taisti večer je postala natakarica krčmarica in kuharica.

Vse je povpraševalo: Kje je Kolenčeva krčmarica, kje njeni odpustki, a mamca si je mislila: pišite me v uho! Dobrih 14 dni me ni videl nikdo od gostov. Pred par dnevi pa se vsuje v mojo sobo celo odposlanstvo od stalne mize. Silili so v mene z vprašanji: Zakaj sem jih prepustila natakariči, kaj so zakrivilili in kako dolgo bo še trpelo nesnosno stanje? Zopet sem bila na križpoti: Ali me vlečejo ali res ne vedo za vzrok mojega umika. Ker so dregali vame z opazkami, da beseda ni konj, sem jim zaupala njihovo norčevanje iz božje potne pobožnosti. Vsi so odločno tajili vsako krivdo na usodepolnih darovih sv. Roku. Le toliko se spominjajo, da se je tolkla natakarica od smeha po kolenih oni dan, ko je bila mamca romarica. Nobeden ni znal, zakaj pristrčen smeh, ako opravlja gospodinja za celo hišo romarsko zaobljubo.

Tolikanj drage mi gospode sem peljala v gostilniško sobo za mizo kanaljlo od natakariče sem vrgla še tisto uro iz hiše! Od tedaj vem, da iz kaj resnega in starejšemu človeku svetega se lahko norčuje le ženska lahkomišelnost. Jaz imam natakarija in nikdar več natakariče! Moja krčma je bolj polna kot kedaj prej in to — pametnih moških.

Veste, je pa tudi res, da je mene srečala prava pamet bolj pozno, a, da me le je. Vem iz lastne izkušnje in vidim na drugih, da je sveta resnica: Starejša ženska je tedaj pri polni pameti, ako stopa po nizkih petah, nosi dolge lase ter se skrbno varuje ženskega prijateljstva in lizunstva!